

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Τρία

Αμπελώνας Ερυθρού Οίνου

Jeff Pippenger

2025-12-03

Τελειώσαμε το προηγούμενο άρθρο με το ερώτημα: «Με αυτές τις έννοιες δεδομένες, μπορεί να τεθεί το ερώτημα πώς συνέβη ώστε, κατά την 11η Σεπτεμβρίου, το βιβλίο του Ιωήλ να καταστεί το μήνυμα που ο Πέτρος προσδιόρισε κατά την Πεντηκοστή;»

Ο Πέτρος υποδείκνυε ότι ο Ιωήλ εκπληρωνόταν κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, η οποία αποτελεί χρονικό σημείο που σηματοδοτεί το τέλος της Πεντηκοστιανής περιόδου. Στην Πεντηκοστιανή περίοδο υπήρξε μια εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος στην αρχή, και κατόπιν μια μεγαλύτερη εκδήλωση του Αγίου Πνεύματος στο τέλος. Κατά πίστην, κατανοώντας ότι τόσο η Βίβλος όσο και το Πνεύμα της Προφητείας εφαρμόζουν τον Ιωήλ στον καιρό της όψιμης βροχής, μπορούμε να γνωρίζουμε ότι το βιβλίο του Ιωήλ κατέστη παρούσα αλήθεια την 11η Σεπτεμβρίου· και ότι κάθε στοιχείο του βιβλίου θα αναφέρεται άμεσα στην προφητική ιστορία που αρχίζει την 11η Σεπτεμβρίου και εκτείνεται έως και περιλαμβάνει τις επτά έσχατες πληγές, τις οποίες ο Ιωήλ προσδιορίζει ως την «ημέρα του Κυρίου».

Όπως προτυπώθηκε από το 1888, στις 9/11 η παρουσίαση του μηνύματος προς τη Λαοδικεία κατέστη παρούσα δοκιμαστική αλήθεια. Ο Ησαΐας προτυπώνει το ίδιο αυτό μήνυμα στο πεντηκοστό όγδοο κεφάλαιο, με τη φωνή της σάλπιγγας να δείχνει στον λαό του Θεού τις παραβάσεις του. Η «ημέρα» κατά την οποία ο Ησαΐας αρχίζει να υψώνει τη φωνή του ως σάλπιγγα είναι η ίδια ημέρα κατά την οποία άδει το άσμα του αμπελώνος.

Κατ' ἐκείνην την ἡμέραν ἄσατε εἰς αὐτήν· Ἀμπελών οἴνου ἐκλεκτοῦ. Ἐγὼ ὁ Κύριος φυλάττω αὐτόν· θέλω ποτίζει αὐτόν πάσαν στιγμὴν· μήπως τις βλάβῃ αὐτόν, θέλω φυλάττει αὐτόν νύκτα καὶ ἡμέραν. Θυμὸς δὲν εἶναι ἐν ἐμοί· τις ἤθελε παρατάξει ἐναντίον μου ἐν μάχῃ τὰς τριβόλους καὶ τὰς ἀκάνθας; ἤθελον διέλθει δι' αὐτῶν, ἤθελον κατακαύσει αὐτὰς ὁμοῦ. Ἡ ἀσ κρατηθῆ τῆς δυνάμεώς μου, διὰ νὰ κάμη εἰρήνην μετ' ἐμοῦ· καὶ θέλει κάμη εἰρήνην μετ' ἐμοῦ. Θέλει κάμη τοὺς ἐρχομένους ἐκ τοῦ Ἰακώβ νὰ ριζώσωσιν· ὁ Ἰσραὴλ θέλει ἀνθίσει καὶ βλαστήσει, καὶ θέλει γεμίσει τὸ πρόσωπον τῆς οἰκουμένης με καρπὸν. Ἡσαΐας 27:2–6.

Το σύγχρονο πνευματικό «Ἰσραὴλ θέλει ἀνθίσει καὶ βλαστήσει, καὶ γεμίσει τὸ πρόσωπο τῆς οἰκουμένης με καρπὸν» κατά την περίοδο της όψιμης βροχής, διότι η πρώιμη βροχή προκαλεί τη βλάστηση και την άνθηση ενός φυτού, και η όψιμη βροχή παράγει τον καρπὸ. Όταν τα κτίρια της Νέας Υόρκης κατέρρευσαν στις 11/9, ο ισχυρὸς ἄγγελος της Αποκάλυψης δεκαοκτώ κατήλθε και η όψιμη βροχή άρχισε να ραντίζει. Κατά τον καιρό εκείνο, οι σκοποὶ του Θεοῦ έπρεπε να σαλπίσουν στη Λαοδικειακή εκκλησία. Το μήνυμα του Ησαΐα, το οποίο προσδιορίζει τις αμαρτίες

του λαού του Θεού, είναι επίσης το άσμα του αμπελώνας του ερυθρού οίνου. Το πρώτο κεφάλαιο του Ιωήλ είναι ακριβώς αυτό το μήνυμα.

Ο λόγος του Κυρίου που ήλθε προς τον Ιωήλ, τον υιό του Φαθουήλ.

Ακούσατε τούτο, πρεσβύτεροι, και δώσατε ακρόασιν, πάντες οι κάτοικοι της γης. Έγινε τοιούτο στις ημέρες σας, ή ακόμη και στις ημέρες των πατέρων σας; Διηγηθήτε το εις τα τέκνα σας, και ας διηγηθούν τα τέκνα σας εις τα τέκνα αυτών, και τα τέκνα αυτών εις άλλην γενεάν.

Ὁ ἀφῆκεν ὁ βροῦχος, κατέφαγεν ἡ ἀκρίς· καὶ ὁ ἀφῆκεν ἡ ἀκρίς, κατέφαγεν ὁ βρούκος· καὶ ὁ ἀφῆκεν ὁ βρούκος, κατέφαγεν ἡ ἐρυσίβη.

Ευπήστε, εσεῖς οἱ μεθυσμένοι, καὶ θρηνήστε· καὶ ολολύξτε, ὅλοι εσεῖς οἱ πότες τοῦ οἴνου, ἐξαιτίας τοῦ νέου οἴνου· διότι αφαιρέθηκε ἀπὸ το στόμα σας.

Διότι ἀνέβη ἔθνος ἐπὶ τὴν γῆν μου, ἰσχυρόν καὶ ἀναρίθμητον· οἱ οδόντες αὐτοῦ εἶναι οδόντες λέοντος, καὶ ἔχει τοὺς μυλοδόνας μεγάλης λεαίνης. Ἠρήμωσε τὴν ἀμπελὸν μου καὶ ἀπεγύμνωσε τὴν συκὴν μου· τὴν κατέστησε ολόγυμνη καὶ τὴν ἔρριπεν· οἱ κλάδοι αὐτῆς ἐγέναν λευκοί. Θρήνησον ὡς παρθένος περιεζωσμένη σάκκον διὰ τὸν σύζυγον τῆς νεότητός τῆς. Ἡ προσφορὰ ἐξ ἀλεύρου καὶ ἡ σπονδὴ ἐξέλιπον ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Κυρίου· πενθοῦσιν οἱ ἱερεῖς, οἱ λειτουργοὶ τοῦ Κυρίου. Ὁ ἀγρός ἠρημώθη, ἡ γῆ πενθεῖ· διότι ὁ σίτος ἐχάθη, ὁ νέος οἶνος ἐξηράνθη, τὸ ἔλαιον ἐμαράνθη.

Καταισχύνθητε, ὦ γεωργοί· ολολύξατε, ὦ ἀμπελουργοί, ἐξαιτίας τοῦ σίτου καὶ τοῦ κριθαρίου· διότι ὁ θερισμὸς τοῦ ἀγροῦ ἀφανίσθηκε. Ἡ ἀμπελος ἐξηράνθη, καὶ ἡ συκὴ μαραίνεται· ἡ ροδιά, καὶ ὁ φοίνικας ἐπίσης, καὶ ἡ μηλέα, μάλιστα ὅλα τα δένδρα τοῦ ἀγροῦ, ἔχουν μαραθεῖ· διότι ἡ χαρὰ ἐμαράνθη ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων.

Περιζωσθήτε καὶ θρηνήσατε, ἱερεῖς· ολολύξατε, λειτουργοὶ τοῦ θυσιαστηρίου· ἐλάτε, διανυκτερεύσατε ἐνδεδυμένοι σάκκους, λειτουργοὶ τοῦ Θεοῦ μου· διότι ἡ προσφορὰ τροφῆς καὶ ἡ σπονδὴ αφαιρέθηκαν ἀπὸ τὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ σας. Ἀγιάσατε νηστεία, κηρύξατε πανήγυρη· συνάξατε τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς γῆς στὸν οἶκο τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σας καὶ βοήσατε πρὸς τὸν Κύριο· Ἀλλοίμονο γιὰ τὴν ἡμέρα! διότι ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου εἶναι πλησίον, καὶ ὡς ὄλεθρος ἀπὸ τὸν Παντοδύναμο θα ἔλθει. Δεν ἀποκόπηκε ἡ τροφή μπροστὰ στα μάτια μας, ναι, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐφροσύνη ἀπὸ τὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ μας; Ὁ σπόρος ἐσάπη κάτω ἀπὸ τοὺς σβῶλους του, οἱ ἀποθήκες ἐρημώθηκαν, οἱ σιτοβολώνες κατεδαφίστηκαν· διότι ὁ σίτος ἐμαράνθη. Πῶς στενάζουν τα κτήνη! οἱ ἀγέλες τῶν βοοειδῶν εἶναι σε ἀμηχανία, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν βοσκή· ναι, καὶ τα ποίμνια τῶν προβάτων ἐρημώθηκαν.

Κύριε, πρὸς σὲ θέλω βοήσῃ· διότι πῦρ κατέφαγε τὰς βοσκὰς τῆς ἐρήμου, καὶ φλόξ κατέκαυσε πάντα τὰ δένδρα τοῦ πεδίου. Καὶ τὰ θηρία τοῦ πεδίου κράζουσιν ἐπίσης πρὸς σέ· διότι οἱ ποταμοὶ τῶν ὑδάτων ἐξηράνθησαν, καὶ πῦρ κατέφαγε τὰς βοσκὰς τῆς ἐρήμου. Ἰωήλ 1:1–20.

Το πρώτο κεφάλαιο του Ιωήλ αναφέρεται στην καταστροφή του αμπελώνας του Θεού. Ο Ησαΐας καθορίζει «εκείνη τὴν ἡμέρα» ὡς τὴν ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποία ἀρχίζει ἡ ὄψιμη βροχὴ, διότι κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τα φυτὰ ἀρχίζουν νὰ ἀνθίζουν καὶ νὰ βλαστάνουν. Το γεγονός ὅτι ὁ Ησαΐας μᾶς πληροφορεῖ πῶς ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ θα «ριζώσει», θα «ανθίσει καὶ θα βλαστήσει» καὶ θα γεμίσει τὴν

γη με «καρπό» απεικονίζει μια προοδευτική ιστορία τριών σταδίων. Ένα φυτό «ριζώνει» στο έδαφος. Το να «ριζώσει», λοιπόν, σημαίνει να σταθεί επάνω στο έδαφος, το οποίο είναι το ισόγειο ή το θεμέλιο. Εκείνοι που «εξέρχονται από τον Ιακώβ» «ριζώνουν» και έπειτα ονομάζονται «Ισραήλ». Εκείνοι που εξέρχονται από την εμπειρία της Λαοδικείας ονομάζονται κατόπιν Φιλαδέλφειοι, αν και η διατήρηση εκείνης της εμπειρίας απαιτεί νίκη σε μια διαδικασία δοκιμασίας που καταλήγει στον νόμο της Κυριακής.

Η προφητική σχέση του Ιακώβ (του σφετεριστή) και του Ισραήλ (του νικητή) καταδεικνύει ότι, στο 9/11, όσοι «ριζώνονται» διά της επιστροφής στα θεμέλια, εκεί και τότε εισέρχονται σε σχέση διαθήκης. Προφητικώς, η αλλαγή ονόματος αποτελεί σύμβολο διαθήκης, όπως αντιπροσωπεύεται στις περιπτώσεις του Άβραμ προς Αβραάμ, της Σαράι προς Σάρρα, του Ιακώβ προς Ισραήλ και άλλων. Στο εδάφιο, όσοι επέστρεψαν στις παλαιές θεμελιώδεις αλήθειες στο 9/11 εισήλθαν σε σχέση διαθήκης, καθώς η βροχή άρχισε να παράγει άνθη και οφθαλμούς. Κατά τον νόμο της Κυριακής, ολόκληρος ο κόσμος θα πληρωθεί με «καρπό», διότι τότε η βροχή θα εκχυθεί χωρίς μέτρο.

Ο Ησαΐας πρέπει να συμφωνεί με τον Ησαΐα, και βεβαίως με όλους τους άλλους προφήτες, αλλά ο Ησαΐας πρέπει να υψώσει τη φωνή του ως σάλπιγγα και να δείξει στους Λαοδικείς Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας τις αμαρτίες τους μέσα στο πλαίσιο του άσματος του αμπελώνας. Το άσμα εκείνο εψάλη από τον Ιησού στην παραβολή του αμπελώνας. Ο αμπελώνας Τον έκανε να κλάψει καθώς, για τελευταία φορά πριν από τον σταυρό, αγνάντευε την Ιερουσαλήμ, γνωρίζοντας ότι ο αρχαίος Ισραήλ είχε φθάσει στο τέλος της δοκιμαστικής του περιόδου και παραμεριζόταν ως λαός της διαθήκης του Θεού. Ταυτοχρόνως ο Χριστός εισήρχετο σε διαθήκη με έναν λαό που θα έφερε τους προσήκοντες καρπούς από τον αμπελώνα του Θεού. Είτε η ιστορία του αμπελώνας αφορά τον Ιησού του Ναυή στην αρχή είτε τον Ιησού στο τέλος, εκείνοι που έγιναν ο λαός της νέας διαθήκης προτυποποιούσαν τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Ο Χριστός μίλησε για την προφητεία του αμπελώνα του Ησαΐα, όπως και η Αδελφή Ουάιτ.

«Η παραβολή του αμπελώνα δεν εφαρμόζεται μόνο στο Ιουδαϊκό έθνος. Έχει ένα δίδαγμα για εμάς. Η εκκλησία αυτής της γενεάς έχει προικισθεί από τον Θεό με μεγάλα προνόμια και ευλογίες, και Εκείνος αναμένει ανάλογη ανταπόδοση.» Christ Object Lessons, 296.

Είναι διδακτικό να διαβάσουμε το χωρίο που οδηγεί στην τελευταία δήλωση από το Πνεύμα της Προφητείας.

«Κεφάλαιο 23—Ο Αμπελώνας του Κυρίου»

«Το Ιουδαϊκό Έθνος»

Η παραβολή των δύο υιών ακολουθήθηκε από την παραβολή του αμπελώνας. Στην πρώτη, ο Χριστός είχε θέσει ενώπιον των Ιουδαίων διδασκάλων τη σπουδαιότητα της υπακοής. Στη δεύτερη, υπέδειξε τις πλούσιες ευλογίες που είχαν χορηγηθεί στον Ισραήλ, και μέσα από αυτές κατέδειξε την αξίωση του Θεού για την υπακοή τους. Έθεσε ενώπιόν τους τη δόξα του σκοπού του Θεού, τον οποίο, μέσω της υπακοής, θα μπορούσαν να είχαν εκπληρώσει.

Παραμερίζοντας το πέπλο από το μέλλον, έδειξε πώς, με την αποτυχία να εκπληρώσει τον

σκοπό Του, ολόκληρο το έθνος απεμπολούσε την ευλογία Του και επέφερε επάνω στον εαυτό του την καταστροφή.

«Υπήρχε κάποιος οικοδεσπότης», είπε ο Χριστός, «ο οποίος φύτεψε αμπελώνα, και τον περιέφραξε ολόγυρα, και άνοιξε μέσα του ληνό, και έκτισε πύργο, και τον εκμίσθωσε σε γεωργούς, και απεδήμησε σε μακρινή χώρα».

Μια περιγραφή αυτού του αμπελώνα δίδεται από τον προφήτη Ησαΐα: «Τώρα θέλω ψάλλει εις τον ηγαπημένον μου άσμα περί του αγαπημένου μου, περί του αμπελώνος αυτού. Ο ηγαπημένος μου είχε αμπελώνα επί λόφου παχυτάτου· και περιέφραξεν αυτόν, και συνήγαγεν τους λίθους αυτού, και εφύτευσεν αυτόν με άμπελον εκλεκτήν, και ωκοδόμησε πύργον εν τω μέσω αυτού, και κατεσκεύασε και ληνόν εν αυτώ· και προσεδόκα να κάμη σταφυλάς.» Ησαΐας 5:1, 2.

«Ο γεωργός εκλέγει ένα κομμάτι γης από την έρημο· το περιφράσσει, το εκχερσώνει και το καλλιεργεί, και το φυτεύει με εκλεκτές αμπέλους, αναμένοντας πλούσια συγκομιδή. Από αυτό το τεμάχιο γης, λόγω της υπεροχής του έναντι της ακαλλιέργητης ερημιάς, αναμένει να λάβει τιμή, καθώς θα φανερώνει τα αποτελέσματα της φροντίδας και του μόχθου του για την καλλιέργειά του. Έτσι ο Θεός είχε εκλέξει έναν λαό από τον κόσμο, για να εκπαιδευθεί και να διαπαιδαγωγηθεί από τον Χριστό. Ο προφήτης λέγει: “Ο αμπελών του Κυρίου των δυνάμεων είναι ο οίκος του Ισραήλ, και οι άνδρες του Ιούδα το τερπνόν φυτόν αυτού.” Ησαΐας 5:7. Επάνω σε αυτόν τον λαό ο Θεός είχε απονείμει μεγάλα προνόμια, ευλογώντας τον πλουσίως από την άφθονη αγαθότητά Του. Προσδοκούσε να Τον τιμούν, φέροντας καρπό. Έπρεπε να αποκαλύπτουν τις αρχές της βασιλείας Του. Εν μέσω ενός πεπτωκότος και πονηρού κόσμου, έπρεπε να εκπροσωπούν τον χαρακτήρα του Θεού.»

«Ως αμπελώνας του Κυρίου, αυτοί έπρεπε να παράγουν καρπό εντελώς διαφορετικό από εκείνον των εθνών. Αυτοί οι ειδωλολατρικοί λαοί είχαν παραδοθεί στο να εργάζονται την ανομία. Βία και έγκλημα, πλεονεξία, καταπίεση και οι πλέον διεφθαρμένες πράξεις, ασκούνταν χωρίς κανέναν περιορισμό. Η ανομία, η εξαχρείωση και η αθλιότητα ήταν οι καρποί του διεφθαρμένου δένδρου. Σε έκδηλη αντίθεση έπρεπε να είναι ο καρπός που έφερε η άμπελος της φυτείας του Θεού.»

«Ήταν προνόμιο του Ιουδαϊκού έθνους να εκπροσωπήσει τον χαρακτήρα του Θεού, όπως αυτός είχε αποκαλυφθεί στον Μωυσή. Σε απάντηση στην προσευχή του Μωυσή: “Δείξον μοι την δόξαν σου”, ο Κύριος υποσχέθηκε: “Εγώ θέλω κάμει να παρέλθη έμπροσθέν σου πάσα η αγαθότης μου”. Έξοδος 33:18, 19. «Και ο Κύριος παρήλθεν έμπροσθεν αυτού και εκήρυξεν· Κύριος, Κύριος ο Θεός, οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολύς εις έλεος και αλήθειαν, φυλάττων έλεος εις χιλιάδας, συγχωρών ανομίαν και παράβασιν και αμαρτίαν». Έξοδος 34:6, 7. Αυτός ήταν ο καρπός που ο Θεός επιθυμούσε από τον λαό Του. Μέσα στην καθαρότητα του χαρακτήρα τους, στην αγιότητα της ζωής τους, στο έλεός τους και στην αγαθότητα και τη συμπόνια τους, έπρεπε να δείξουν ότι «ο νόμος του Κυρίου είναι τέλειος, επιστρέφων ψυχήν». Ψαλμός 19:7.»

«Μέσω του Ιουδαϊκού έθνους ήταν σκοπός του Θεού να μεταδώσει πλούσιες ευλογίες σε όλους τους λαούς. Μέσω του Ισραήλ έπρεπε να προετοιμασθεί η οδός για τη διάχυση του

φωτός Του σε ολόκληρο τον κόσμο. Τα έθνη του κόσμου, ακολουθώντας διεφθαρμένες πρακτικές, είχαν χάσει τη γνώση του Θεού. Όμως, με το έλεός Του, ο Θεός δεν τα εξάλειψε από την ύπαρξη. Είχε σκοπό να τους δώσει την ευκαιρία να γνωρίσουν Εκείνον μέσω της εκκλησίας Του. Όρισε οι αρχές που αποκαλύφθηκαν μέσω του λαού Του να αποτελέσουν το μέσο για την αποκατάσταση της ηθικής εικόνας του Θεού στον άνθρωπο.»

«Για την εκπλήρωση αυτού του σκοπού κάλεσε ο Θεός τον Αβραάμ να εξέλθει από τους ειδωλολατρικούς συγγενείς του και τον πρόσταξε να κατοικήσει στη γη της Χαναάν. «Και θέλω σε κάμει έθνος μέγα», είπε, «και θέλω σε ευλογήσει, και θέλω μεγαλύνει το όνομά σου· και θέλεις είσθαι ευλογία». Γένεσις 12:2.

Οι απόγονοι του Αβραάμ, ο Ιακώβ και οι απόγονοί του, οδηγήθηκαν στην Αίγυπτο, ώστε εν μέσω εκείνου του μεγάλου και πονηρού έθνους να αποκαλύψουν τις αρχές της βασιλείας του Θεού. Η ακεραιότητα του Ιωσήφ και το θαυμαστό του έργο στη διαφύλαξη της ζωής ολόκληρου του αιγυπτιακού λαού αποτελούσαν αναπαράσταση της ζωής του Χριστού. Ο Μωυσής και πολλοί άλλοι υπήρξαν μάρτυρες του Θεού.

«Κατά την έξοδο του Ισραήλ από την Αίγυπτο, ο Κύριος φανέρωσε εκ νέου τη δύναμή Του και το έλεός Του. Τα θαυμαστά έργα Του για την απελευθέρωσή τους από τη δουλεία και οι ενέργειές Του προς αυτούς κατά την πορεία τους μέσα από την έρημο δεν έγιναν μόνο προς όφελός τους. Αυτά έπρεπε να αποτελέσουν ένα διδακτικό παράδειγμα για τα γύρω έθνη. Ο Κύριος αποκάλυψε τον εαυτό Του ως Θεό υπεράνω κάθε ανθρώπινης εξουσίας και μεγαλείου. Τα σημεία και τα τέρατα που επιτέλεσε υπέρ του λαού Του έδειξαν τη δύναμή Του πάνω στη φύση και πάνω στους ισχυρότερους από εκείνους που λάτρευαν τη φύση. Ο Θεός διήλθε μέσα από την υπερήφανη γη της Αιγύπτου, όπως θα διέλθει μέσα από τη γη κατά τις έσχατες ημέρες. Με πυρ και θύελλα, σεισμό και θάνατο, ο μέγας ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ λύτρωσε τον λαό Του. Τους έβγαλε από τη γη της δουλείας. Τους οδήγησε μέσα από τη “μεγάλην και φοβεράν εκείνην έρημον, όπου ήσαν όφεις φλογεροί και σκορπίοι και ξηρασία”. Δευτερονόμιον 8:15. Τους ανέβλυσε νερό από “την πέτραν την σκληράν” και τους έθρεψε με “σίτον ουρανού”. Ψαλμός 78:24. «Διότι», είπε ο Μωυσής, «μερίς του Κυρίου είναι ο λαός Αυτού· ο Ιακώβ είναι ο κλήρος της κληρονομίας Αυτού. Αυτόν εύρεν εν γη ερήμω, και εν ερημία ολολυζούση και αγρία· περιεκύκλωσεν αυτόν, εφρόντισεν δι’ αυτόν, εφύλαξεν αυτόν ως κόρην οφθαλμού αυτού. Καθώς ο αετός διεγείρει την φωλεάν αυτού, υπερίπταται επάνω των νεοσσών αυτού, εκτείνει τας πτέρυγας αυτού, λαμβάνει αυτούς, βαστάζει αυτούς επί των πτερύγων αυτού· ούτως ο Κύριος μόνος ωδήγησεν αυτόν, και δεν ήτο μετ’ αυτού θεός αλλότριος». Δευτερονόμιον 32:9–12. Έτσι τους έφερε προς τον εαυτό Του, ώστε να κατοικούν ως υπό τη σκέπη του Υψίστου.»

«Ο Χριστός ήταν ο ηγέτης των τέκνων του Ισραήλ κατά τις περιπλανήσεις τους στην έρημο. Περιβεβλημένος με τον στύλο της νεφέλης την ημέρα και με τον στύλο του πυρός τη νύχτα, τους οδηγούσε και τους κατηύθυνε. Τους διαφύλαξε από τους κινδύνους της ερήμου, τους έφερε στη γη της επαγγελίας, και ενώπιον όλων των εθνών που δεν αναγνώριζαν τον Θεό εγκατέστησε το Ισραήλ ως τη δική Του εκλεκτή κτήση, τον αμπελώνα του Κυρίου.»

«Στον λαό αυτόν είχαν εμπιστευθεί τα λόγια του Θεού. Ήταν περιφραγμένοι από τα προστάγματα του νόμου Του, τις αιώνιες αρχές της αλήθειας, της δικαιοσύνης και της

αγνότητας. Η υπακοή στις αρχές αυτές έπρεπε να είναι η προστασία τους, διότι θα τους έσωζε από το να καταστρέφουν τους εαυτούς τους με αμαρτωλές πράξεις. Και, όπως ο πύργος στον αμπελώνα, ο Θεός έθεσε στο μέσον της γης τον αγίο Του ναό.»

«Ο Χριστός ήταν ο διδάσκαλός τους. Όπως είχε υπάρξει μαζί τους στην έρημο, έτσι εξακολουθούσε να είναι ο διδάσκαλος και οδηγός τους. Στη σκηνή του μαρτυρίου και στον ναό η δόξα Του κατοικούσε στην αγία Σελινά επάνω από το ιλαστήριο. Υπέρ αυτών φανέρωνε αδιάκοπα τον πλούτο της αγάπης και της μακροθυμίας Του.

Ο Θεός επιθύμησε να καταστήσει τον λαό Του, τον Ισραήλ, έπαινο και δόξα. Τους δόθηκε κάθε πνευματικό προνόμιο. Ο Θεός δεν τους στέρησε τίποτε από όσα συνέβαλλαν στη διαμόρφωση χαρακτήρα, που θα τους καθιστούσε εκπροσώπους Του.

Η υπακοή τους στον νόμο του Θεού θα τους καθιστούσε θαύμα ευημερίας ενόπιον των εθνών του κόσμου. Εκείνος που μπορούσε να τους δώσει σοφία και επιδεξιότητα σε κάθε επιτήδειο έργο θα εξακολουθούσε να είναι ο διδάσκαλός τους και θα τους εξευγένιζε και θα τους ανύψωνε διά της υπακοής στους νόμους Του. Αν ήταν υπάκουοι, θα προφυλάσσονταν από τις ασθένειες που μάστιζαν άλλα έθνη και θα ευλογούνταν με σφρίγος διανοίας. Η δόξα του Θεού, η μεγαλειότητά Του και η δύναμή Του επρόκειτο να φανερωθούν σε όλη τους την ευημερία. Επρόκειτο να είναι βασιλείο ιερέων και αρχόντων. Ο Θεός τούς παρείχε κάθε μέσο, ώστε να καταστούν το μέγιστο έθνος επί της γης.

«Με τον πλέον σαφή τρόπο ο Χριστός, μέσω του Μωυσέως, είχε θέσει ενόπιόν τους τον σκοπό του Θεού και είχε καταστήσει φανερούς τους όρους της ευημερίας τους. «Διότι συ είσαι λαός άγιος εις Κύριον τον Θεόν σου», είπε· «σε εξέλεξεν ο Κύριος ο Θεός σου, διά να είσαι εις Αυτόν λαός ιδιαίτερος, υπεράνω πάντων των λαών των επί προσώπου της γης... Γνώρισον λοιπόν ότι Κύριος ο Θεός σου, Αυτός είναι ο Θεός, ο Θεός ο πιστός, όστις φυλάττει την διαθήκην και το έλεος προς τους αγαπόντας Αυτόν και φυλάττοντας τας εντολάς Αυτού έως χιλίων γενεών... Συ λοιπόν θέλεις φυλάττει τας εντολάς και τα διατάγματα και τας κρίσεις, τας οποίας εγώ σε προστάζω σήμερα, διά να κάμνης αυτάς. Και θέλει συμβή, εάν ακούητε τας κρίσεις ταύτας και φυλάττητε και εκτελήτε αυτάς, ότι Κύριος ο Θεός σου θέλει φυλάττει προς σε την διαθήκην και το έλεος, τα οποία ώμοσε προς τους πατέρας σου· και θέλει σε αγαπά και σε ευλογεί και σε πληθύνει· θέλει ευλογήσει επίσης τον καρπόν της κοιλίας σου και τον καρπόν της γης σου, τον σίτον σου και τον οίνον σου και το έλαιόν σου, την αύξησιν των βοών σου και τα ποίμνια των προβάτων σου, εν τη γη την οποίαν ώμοσε προς τους πατέρας σου να σοι δώση. Θέλεις είσθαι ευλογημένος υπέρ πάντας τους λαούς... Και ο Κύριος θέλει αφαιρέσει από σου πάσαν νόσον και δεν θέλει επιφέρει επί σε ουδεμίαν εκ των κακών νόσων της Αιγύπτου, τας οποίας γνωρίζεις.» Δευτερονόμιον 7:6, 9, 11–15.»

«Εάν ετήρουν τας εντολάς Αυτού, ο Θεός υπεσχέθη να τους δώσει το εκλεκτόν του σίτου και να αναβλύσει εις αυτούς μέλι εκ της πέτρας. Με μακροήμερευσιν ήθελε τους χορτάσει και να δείξει εις αυτούς τη σωτηρίαν Αυτού.»

«Διαμέσου της ανυπακοής προς τον Θεό, ο Αδάμ και η Εύα είχαν χάσει την Εδέμ, και εξαιτίας της αμαρτίας όλη η γη είχε καταραστεί. Αλλά εάν ο λαός του Θεού ακολουθούσε τις οδηγίες Του, η γη τους θα αποκαθίστατο σε γονιμότητα και ωραιότητα. Ο Ίδιος ο Θεός τούς έδωσε

κατευθύνσεις σχετικά με την καλλιέργεια του εδάφους, και αυτοί έπρεπε να συνεργάζονται μαζί Του για την αποκατάστασή του. Έτσι ολόκληρη η χώρα, υπό την κυριαρχία του Θεού, θα γινόταν ένα διδακτικό παράδειγμα πνευματικής αλήθειας. Όπως, με υπακοή στους φυσικούς νόμους Του, η γη θα παρήγε τους θησαυρούς της, έτσι, με υπακοή στον ηθικό νόμο Του, οι καρδιές του λαού έπρεπε να αντανakλούν τα γνωρίσματα του χαρακτήρα Του. Ακόμη και οι εθνικοί θα αναγνώριζαν την υπεροχή εκείνων που υπηρετούσαν και λάτρευαν τον ζώντα Θεό.»

«Ιδού», είπε ο Μωυσής, «σας εδίδαξα διατάγματα και κρίσεις, καθώς ο Κύριος ο Θεός μου με προσέταξε, διά να πράττете ούτως εν τη γη εις την οποίαν εισέρχεσθε διά να κληρονομήσετε αυτήν. Φυλάξατε λοιπόν και εκτελείτε αυτά· διότι τούτο είναι η σοφία σας και η σύνεσις σας ενώπιον των εθνών, τα οποία θέλουσιν ακούσει πάντα τα διατάγματα ταύτα και θέλουσιν ειπεί, Βεβαίως το μέγα τούτο έθνος είναι λαός σοφός και συνετός. Διότι ποίον έθνος είναι τόσον μέγα, ώστε να έχη τον Θεόν τόσον πλησίον αυτού, καθώς είναι ο Κύριος ο Θεός ημών εις πάντα όσα επικαλούμεθα Αυτόν δι' αυτά; Και ποίον έθνος είναι τόσον μέγα, ώστε να έχη διατάγματα και κρίσεις τόσον δικαίας, καθώς όλος ο νόμος ούτος, τον οποίον εγώ θέτω ενώπιόν σας σήμερα;» Δευτερονόμιον 4:5–8.

Οι υιοί του Ισραήλ έπρεπε να καταλάβουν ολόκληρη την επικράτεια που ο Θεός τους είχε ορίσει. Τα έθνη εκείνα που απέρριπταν τη λατρεία και την υπηρεσία του αληθινού Θεού έπρεπε να εκδιωχθούν από την κατοχή της. Πλην όμως, σκοπός του Θεού ήταν, μέσω της αποκαλύψεως του χαρακτήρα Του διά του Ισραήλ, να ελκυσθούν οι άνθρωποι προς Αυτόν. Σε ολόκληρο τον κόσμο έπρεπε να δοθεί η πρόσκληση του ευαγγελίου. Μέσω της διδασκαλίας της θυσιαστικής λατρείας, ο Χριστός έπρεπε να υψωθεί ενώπιον των εθνών, και όλοι όσοι θα απέβλεπαν προς Αυτόν θα ζούσαν. Όλοι όσοι, όπως η Ραάβ η Χαναναία και η Ρουθ η Μωαβίτις, στρέφονταν από την ειδωλολατρία στη λατρεία του αληθινού Θεού, έπρεπε να ενωθούν με τον εκλεκτό λαό Του. Καθώς ο αριθμός του Ισραήλ θα αυξανόταν, έπρεπε να επεκτείνουν τα όριά τους, έως ότου η βασιλεία τους περιλάβει τον κόσμο.

«Ο Θεός επιθυμούσε να υπαγάγει όλους τους λαούς υπό την ελεήμονα κυριαρχία Του. Επιθυμούσε η γη να πληρωθεί με χαρά και ειρήνη. Δημιούργησε τον άνθρωπο για ευτυχία και ποθεί να πληρώσει τις ανθρώπινες καρδιές με την ειρήνη του ουρανού. Επιθυμεί οι επίγειες οικογένειες να είναι σύμβολο της μεγάλης οικογένειας άνω.»

«Αλλ' ο Ισραήλ δεν εκπλήρωσε τον σκοπό του Θεού. Ο Κύριος διακήρυξε: “Εγώ δε σε εφύτευσα άμπελον εκλεκτήν, σπέρμα όλως γνήσιον· πώς λοιπόν μετεβλήθης εις εμέ εις εκφυλισμένον κλήμα ξένης αμπέλου;” Ιερεμίας 2:21. “Ο Ισραήλ είναι άμπελος κενή, καρπόν φέρει εις εαυτόν.” Ωσηέ 10:1. “Και τώρα, κάτοικοι της Ιερουσαλήμ και άνδρες του Ιούδα, κρίνατε, παρακαλώ, μεταξύ εμού και του αμπελώνος μου. Τι ήτο δυνατόν να γίνη ακόμη εις τον αμπελώνα μου, το οποίον δεν έκαμα εις αυτόν; Διά τι, ενώ επερίμενα να κάμη σταφύλια, έκαμε αγριοστάφυλα; Και τώρα, λοιπόν, θέλω σας αναγγείλει τι θέλω κάμει εις τον αμπελώνα μου· θέλω αφαιρέσει τον φραγμόν αυτού, και θέλει καταφραγοθή· και θέλω κατεδαφίσει τον τοίχον αυτού, και θέλει καταπατηθή· και θέλω καταστήσει αυτόν έρημον· δεν θέλει κλαδευθή ουδέ σκαφθή, αλλά θέλουσιν αναβή εις αυτόν άκανθα και τρίβολοι· προσέτι θέλω προστάξει τα νέφη να μη βρέξωσι βροχήν επ' αυτόν. Διότι ... επερίμενε κρίσιν, αλλ' ιδού

καταδυνάστευσις· δικαιοσύνην, αλλ' ιδού κραυγή.» Ησαΐας 5:3–7.»

Ο Κύριος είχε θέσει ενώπιον του λαού Του, μέσω του Μωυσή, το αποτέλεσμα της απιστίας. Με το να αρνούνται να τηρούν τη διαθήκη Του, θα απέκοπταν τους εαυτούς τους από τη ζωή του Θεού, και η ευλογία Του δεν θα μπορούσε να έλθει επάνω τους. «Πρόσεχε», είπε ο Μωυσής, «μήπως λησμονήσεις Κύριον τον Θεόν σου, ώστε να μη φυλάττεις τας εντολάς αυτού και τας κρίσεις αυτού και τα διατάγματα αυτού, τα οποία εγώ σε προστάζω σήμερον· μήποτε, αφού φάγης και χορτασθής, και οικοδομήσης καλούς οίκους και κατοικήσης εν αυτοίς, και πληθυνθώσι τα βόδιά σου και τα πρόβατά σου, και πληθυνθώσι το αργύριόν σου και το χρυσίόν σου, και πάντα όσα έχεις πληθυνθώσιν, τότε υψωθή η καρδιά σου και λησμονήσης Κύριον τον Θεόν σου... και είπης εν τη καρδιά σου, Η δύναμίς μου και η ισχύς της χειρός μου απέκτησάν μοι τον πλούτον τούτον... Και εάν λησμονήσης παντάπασι Κύριον τον Θεόν σου, και πορευθής οπίσω άλλων θεών, και λατρεύσης αυτούς, και προσκυνήσης αυτούς, διαμαρτύρομαι εναντίον σας σήμερον ότι βεβαίως θέλετε απολεσθή. Καθώς τα έθνη, τα οποία ο Κύριος αφανίζει έμπροσθέν σας, ούτως θέλετε απολεσθή· διότι δεν ηθελήσατε να υπακούσητε εις την φωνήν Κυρίου του Θεού σας.» Δευτερονόμιον 8:11–14, 17, 19, 20.

«Η προειδοποίηση δεν εισακούσθηκε από τον Ιουδαϊκό λαό. Λησμόνησαν τον Θεό και έχασαν από τα μάτια τους το υψηλό προνόμιό τους ως εκπρόσωποί Του. Οι ευλογίες που είχαν λάβει δεν έφεραν καμία ευλογία στον κόσμο. Όλα τα πλεονεκτήματά τους τα ιδιοποιήθηκαν για τη δική τους δόξα. Στέρησαν από τον Θεό την υπηρεσία που απαιτούσε από αυτούς και στέρησαν από τους συνανθρώπους τους τη θρησκευτική καθοδήγηση και το άγιο παράδειγμα. Όπως οι κάτοικοι του προ του κατακλυσμού κόσμου, ακολούθησαν κάθε επιπόνηση των πονηρών καρδιών τους. Έτσι κατέστησαν τα ιερά πράγματα να φαίνονται ως φάρσα, λέγοντας: “Ο ναός του Κυρίου, ο ναός του Κυρίου, ο ναός του Κυρίου είναι ούτοι” (Ιερεμίας 7:4), ενώ ταυτόχρονα παρίσταναν ψευδώς τον χαρακτήρα του Θεού, ατιμάζοντας το όνομά Του και μολύνοντας το αγιαστήριό Του.»

Οι γεωργοί στους οποίους είχε ανατεθεί η φροντίδα του αμπελώνα του Κυρίου αποδείχθηκαν άπιστοι προς την εμπιστοσύνη που τους είχε δοθεί. Οι ιερείς και οι διδάσκαλοι δεν υπήρξαν πιστοί παιδαγωγοί του λαού. Δεν έθεταν διαρκώς ενώπιόν τους την αγαθότητα και το έλεος του Θεού, ούτε την αξίωσή Του για την αγάπη και την υπηρεσία τους. Αυτοί οι γεωργοί επεδίωκαν τη δική τους δόξα. Επιθυμούσαν να ιδιοποιηθούν τους καρπούς του αμπελώνα. Μέλημά τους ήταν να ελκύουν την προσοχή και την τιμή προς τον εαυτό τους.

«Η ενοχή αυτών των ηγετών στον Ισραήλ δεν ήταν όπως η ενοχή του συνήθους αμαρτωλού. Οι άνθρωποι αυτοί τελούσαν υπό την πλέον επίσημη υποχρέωση απέναντι στον Θεό. Είχαν δεσμευθεί να διδάσκουν ένα “Ούτω λέγει ο Κύριος” και να φέρουν αυστηρή υπακοή στην πρακτική τους ζωή. Αντί να πράττουν αυτό, διαστρέβλωναν τις Γραφές. Επέθεταν βαριά φορτία επάνω στους ανθρώπους, επιβάλλοντας τελετουργίες που εκτείνονταν σε κάθε βήμα της ζωής. Ο λαός ζούσε σε διαρκή ταραχή, διότι δεν μπορούσε να εκπληρώσει τις απαιτήσεις που είχαν θεσπίσει οι ραββίνοι. Καθώς έβλεπαν το αδύνατον της τηρήσεως εντολών κατασκευασμένων από ανθρώπους, γίνονταν αμελείς ως προς τις εντολές του Θεού.»

«Ο Κύριος είχε διδάξει στον λαό Του ότι Αυτός ήταν ο κύριος του αμπελώνα και ότι όλα τα υπάρχοντά τους τούς είχαν δοθεί ως παρακαταθήκη, για να χρησιμοποιούνται για Αυτόν.

Αλλά οι ιερείς και οι διδάσκαλοι δεν επιτελούσαν το έργο του ιερού τους λειτουργήματος σαν να διαχειρίζονταν την παρουσία του Θεού. Συστηματικά Τον αποστερούσαν από τα μέσα και τις δυνατότητες που τους είχαν εμπιστευθεί για την προώθηση του έργου Του. Η πλεονεξία και η απληστία τους τούς έκαναν να περιφρονούνται ακόμη και από τους εθνικούς. Έτσι δόθηκε αφορμή στον εθνικό κόσμο να παρερμηνεύσει τον χαρακτήρα του Θεού και τους νόμους της βασιλείας Του.»

«Με καρδιά πατέρα, ο Θεός υπέμεινε τον λαό Του. Τους ικέτευσε μέσω ελέων που δόθηκαν και ελέων που αποσύρθηκαν. Με υπομονή έθετε ενώπιόν τους τις αμαρτίες τους και, με μακροθυμία, ανέμενε την αναγνώρισή τους. Προφήτες και αγγελιοφόροι απεστάλησαν για να προβάλλουν την αξίωση του Θεού επί των γεωργών· αλλά, αντί να γίνουν ευπρόσδεκτοι, αντιμετωπίστηκαν ως εχθροί. Οι γεωργοί τούς καταδίωξαν και τους θανάτωσαν. Ο Θεός απέστειλε και άλλους αγγελιοφόρους, αλλά έτυχαν της ίδιας μεταχείρισεως με τους πρώτους, μόνον που οι γεωργοί έδειξαν ακόμη πιο επίμονη έχθρα.»

«Ως έσχατο μέσο, ο Θεός απέστειλε τον Υιό Του, λέγοντας: “Θα σεβασθούν τον Υιό Μου.” Αλλ’ η αντίστασή τους τούς είχε καταστήσει εκδικητικούς, και είπαν μεταξύ τους: “Ούτος είναι ο κληρονόμος· έλθετε, ας Τον φονεύσωμεν, και ας καταλάβωμεν την κληρονομίαν Του.” Τότε θα απομείνωμεν να απολαμβάνωμεν τον αμπελώνα και να πράττωμεν με τον καρπόν όπως θέλομεν.»

«Οι Ιουδαίοι άρχοντες δεν αγαπούσαν τον Θεό· γι’ αυτό και αποκόπηκαν από Αυτόν και απέρριψαν κάθε δική Του πρόταση για δίκαιη διευθέτηση. Ο Χριστός, ο Ηγαπημένος του Θεού, ήλθε για να προβάλλει τα δικαιώματα του Κυρίου του αμπελώνα· αλλά οι γεωργοί Τον μεταχειρίστηκαν με έκδηλη περιφρόνηση, λέγοντας: Δεν θέλομεν τούτον να βασιλεύη εφ’ ημάς. Εζήλευαν την ωραιότητα του χαρακτήρα του Χριστού. Ο τρόπος της διδασκαλίας Του ήταν κατά πολύ ανώτερος από τον δικό τους, και φοβούνταν την επιτυχία Του. Τους ήλεγχε, αποκαλύπτοντας την υποκρισία τους και δείχνοντάς τους τα βέβαια αποτελέσματα της πορείας τους. Αυτό τους εξήγειρε έως μανίας. Υπέφεραν κάτω από τους ελέγχους που δεν μπορούσαν να φιμώσουν. Μισούσαν το υψηλό μέτρο δικαιοσύνης που ο Χριστός διαρκώς παρουσίαζε. Έβλεπαν ότι η διδασκαλία Του τους έφερνε εκεί όπου ο εγωισμός τους θα απογυμνωνόταν, και αποφάσισαν να Τον θανατώσουν. Μισούσαν το παράδειγμά Του αληθείας και ευσεβείας και την εξυψωμένη πνευματικότητα που αποκαλυπτόταν σε όλα όσα έκανε. Ολόκληρη η ζωή Του ήταν έλεγχος για τον εγωισμό τους, και όταν ήλθε η τελική δοκιμασία, η δοκιμασία που σήμαινε υπακοή προς αιώνια ζωή ή ανυπακοή προς αιώνιο θάνατο, απέρριψαν τον Άγιο του Ισραήλ. Όταν τους ζητήθηκε να εκλέξουν μεταξύ του Χριστού και του Βαραββά, κραύγασαν: «Άφες εις ημάς τον Βαραββάν!» Λουκάς 23:18. Και όταν ο Πιλάτος ρώτησε: «Τι λοιπόν να κάμω τον Ιησούν;» αυτοί φώναξαν με αγριότητα: «Σταυρωθήτω!» Κατά Ματθαίον 27:22. «Τον βασιλέα σας να σταυρώσω;» ρώτησε ο Πιλάτος, και από τους ιερείς και τους άρχοντες ήλθε η απάντηση: «Δεν έχομεν βασιλέα ειμή Καίσαρα.» Κατά Ιωάννην 19:15. Όταν ο Πιλάτος ένιψε τας χείρας του, λέγοντας: «Αθώς ειμί από του αίματος του δικαίου τούτου,» οι ιερείς ενώθηκαν με τον αμαθή όγλο και διεκήρυξαν με πάθος: «Το αίμα αυτού εφ’ ημάς και επί τα τέκνα ημών.» Κατά Ματθαίον 27:24, 25.»

«Έτσι, οι Ιουδαίοι ηγέτες έκαναν την εκλογή τους. Η απόφασή τους καταχωρίστηκε στο βιβλίο το οποίο είδε ο Ιωάννης στο χέρι Εκείνου που εκάθητο επάνω στον θρόνο, το βιβλίο το οποίο κανείς άνθρωπος δεν μπορούσε να ανοίξει. Με όλη τη μνησικακία της, αυτή η απόφαση θα εμφανιστεί ενώπιόν τους κατά την ημέρα που αυτό το βιβλίο θα αποσφραγιστεί από τον Λέοντα της φυλής του Ιούδα.»

«Ο εβραϊκός λαός έτρεφε με στοργή την ιδέα ότι ήταν οι ευνοούμενοι του ουρανού και ότι πάντοτε έπρεπε να υψώνονται ως η εκκλησία του Θεού. Ήσαν τέκνα του Αβραάμ, διακήρυσσαν, και τόσο σταθερό τούς φαινόταν το θεμέλιο της ευημερίας τους, ώστε προκαλούσαν τη γη και τον ουρανό να τους αποστερήσουν από τα δικαιώματά τους. Αλλά με βίους απιστίας προετοιμάζαν τους εαυτούς τους για την καταδίκη του ουρανού και για τον χωρισμό από τον Θεό.»

«Στην παραβολή του αμπελώνα, αφού ο Χριστός είχε θέσει ενώπιον των ιερέων την αποκορυφωμένη πράξη της πονηρίας τους, τους υπέβαλε το ερώτημα: “Όταν λοιπόν έλθη ο κύριος του αμπελώνα, τι θέλει κάμει εις εκείνους τους γεωργούς;” Οι ιερείς παρακολουθούσαν την αφήγηση με βαθύ ενδιαφέρον και, χωρίς να σκεφθούν τη σχέση του θέματος προς τους εαυτούς τους, ενώθηκαν με τον λαό στην απάντηση: “Κακούς κακώς θέλει απολέσει αυτούς, και τον αμπελώνα θέλει εκμισθώσει εις άλλους γεωργούς, οι οποίοι θέλουσιν αποδώσει εις αυτόν τους καρπούς εν τοις καιροίς αυτών.”»

«Χωρίς να τὸ συναισθάνονται, εἶχαν προφέρει τὴν ἴδια τους τὴν καταδίκη. Ὁ Ἰησοῦς ἔστρεψε τὸ βλέμμα Του ἐπάνω τους, καὶ κάτω ἀπὸ τὴν διαπεραστικὴ ματιά Του ἐκείνοι ἔνωσαν ὅτι Ἐκεῖνος διάβαζε τὰ μυστικὰ τῶν καρδιῶν τους. Ἡ θεότητά Του ἔλαμψε ἐνώπιόν τους μὲ ἀναμφισβήτη δύναμη. Εἶδαν στοὺς γεωργοὺς μία εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ τους, καὶ ἀκούσια ἀναφώνησαν: «Μὴ γένοιτο!»»

«Με επισημότητα και λύπη ο Χριστός ρώτησε: “Δεν ανεγνώσατε ποτέ εις τας γραφάς, Τον λίθον, τον οποίον απεδοκίμασαν οι οικοδομούντες, ούτος έγινε κεφαλή γωνίας· παρά Κυρίου έγινε αύτη, και είναι θαυμαστή εις τους οφθαλμούς ημών; Διά τούτο σας λέγω, ότι η βασιλεία του Θεού θέλει αφαιρεθῆ από σας και θέλει δοθῆ εις ἔθνος κάμνον τους καρπούς αυτής. Και ὅστις πέση ἐπὶ τον λίθον τούτον θέλει συντριφθῆ· εις ὄντινα δε πέση, θέλει κατασυντρίψει αυτόν.”»

«Ο Χριστός θα είχε αποτρέψει την καταστροφή του ιουδαϊκού έθνους, αν ο λαός Τον είχε δεχθεί. Αλλά ο φθόνος και η ζηλοτυπία τούς κατέστησαν αμείλικτους. Αποφάσισαν ότι δεν θα δέχονταν τον Ιησού τον Ναζωραίο ως τον Μεσσία. Απέριψαν το Φως του κόσμου, και έκτοτε η ζωή τους περιβλήθηκε από σκότος, σαν το σκοτάδι του μεσονυκτίου. Η προειπωμένη καταδίκη επήλθε επί του ιουδαϊκού έθνους. Τα ίδια τους τα άγρια πάθη, ανεξέλεγκτα, επέφεραν την καταστροφή τους. Μέσα στην τυφλή τους μανία κατέστρεψαν ο ένας τον άλλον. Η επαναστατική, πεισματώδης υπερηφάνειά τους έφερε επάνω τους την οργή των Ρωμαίων κατακτητών τους. Η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε, ο ναός ερημώθηκε, και ο τόπος του οργώθηκε σαν αγρός. Τα τέκνα του Ιούδα χάθηκαν με τις φρικωδέστερες μορφές θανάτου. Εκατομμύρια πωλήθηκαν, για να υπηρετούν ως δούλοι σε ειδωλολατρικές χώρες.»

«Ως λαός, οι Ιουδαίοι είχαν αποτύχει να εκπληρώσουν τον σκοπό του Θεού, και ο αμπελώνας αφαιρέθηκε από αυτούς. Τα προνόμια που είχαν καταχραστεί, το έργο που είχαν παραμελήσει, ανατέθηκαν σε άλλους.»

«Η παραβολή του αμπελώνα δεν εφαρμόζεται μόνο στο εβραϊκό έθνος. Έχει ένα δίδαγμα για εμάς. Η εκκλησία αυτής της γενεάς έχει προικιστεί από τον Θεό με μεγάλα προνόμια και ευλογίες, και Αυτός αναμένει ανάλογους καρπούς.» Παραβολές του Χριστού, σσ. 284–296.

Το βιβλίο του Ιωήλ προσδιορίζει την ιστορία της όψιμης βροχής στο τέλος του κόσμου. Η όψιμη βροχή είναι το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα του Θεού, του τρίτου αγγέλου της Αποκαλύψεως δεκατέσσερα. Αν και η όψιμη βροχή αντιπροσωπεύει το μήνυμα του τρίτου αγγέλου, αντιπροσωπεύει επίσης τη διαδικασία επικοινωνίας μεταξύ της Θεότητας και της ανθρωπότητας, όπως συμβολίζεται από το χρυσό έλαιο του Ζαχαρία, την πρώιμη και την όψιμη βροχή, τη φωτιά από το θυσιαστήριο και άλλες παραστάσεις. Η όψιμη βροχή δεν είναι μόνο ένα μήνυμα και η διαδικασία επικοινωνίας μεταξύ του Θεού και του ανθρώπου, αλλά είναι επίσης η μόνη αγιασμένη «μεθοδολογία» μελέτης της Αγίας Γραφής που στηρίζεται στον Λόγο του Θεού. Αυτή η μεθοδολογία είναι το «γραμμή επί γραμμή» του Ησαΐα, που βρίσκεται στο κεφάλαιο είκοσι οκτώ.

Στην αρχή του αρχαίου, καθώς και του σύγχρονου, Ισραήλ, ο Θεός, «ο γεωργός», έφερε το Ισραήλ «από την έρημο». Είτε επρόκειτο για την αιχμαλωσία των τετρακοσίων τριάντα ετών στην Αίγυπτο είτε για την αιχμαλωσία των Σκοτεινών Αιώνων από το 538 έως το 1798, το Ισραήλ εξήχθη από «την έρημο», διότι η «έρημος» είναι σύμβολο δουλείας και αιχμαλωσίας. Είτε το αρχαίο κατά γράμμα Ισραήλ είτε το σύγχρονο πνευματικό Ισραήλ, ο Θεός το ελευθέρωσε από αιχμαλωσία ερήμου και το «κατέστησε» «ως δική Του εκλεκτή κτήση, τον αμπελώνα του Κυρίου», κλημένο να είναι ιερείς και άρχοντες, στους οποίους «εμπιστεύθηκαν» το προνόμιο να εκπροσωπούν «τα λόγια του Θεού». Τα «λόγια» για το αρχαίο Ισραήλ ήταν ο Νόμος και για το σύγχρονο Ισραήλ είναι τόσο ο Νόμος όσο και οι προφητείες.

«Ο Θεός έχει καλέσει την εκκλησία Του στις ημέρες αυτές, όπως κάλεσε τον αρχαίο Ισραήλ, να σταθεί ως φως επάνω στη γη. Με την ισχυρή σμίλη της αλήθειας, τα μηνύματα του πρώτου, του δεύτερου και του τρίτου αγγέλου, τους έχει διαχωρίσει από τις εκκλησίες και από τον κόσμο, για να τους φέρει σε ιερή εγγύτητα προς τον Εαυτό Του. Τους έχει καταστήσει θεματοφύλακες του νόμου Του και τους έχει εμπιστευθεί τις μεγάλες αλήθειες της προφητείας για τον καιρό αυτό. Όπως οι ιερές χρησιμοδοτήσεις που είχαν εμπιστευθεί στον αρχαίο Ισραήλ, έτσι και αυτά αποτελούν ιερή παρακαταθήκη που πρέπει να μεταδοθεί στον κόσμο. Οι τρεις άγγελοι της Αποκάλυψης 14 αντιπροσωπεύουν τον λαό που δέχεται το φως των μηνυμάτων του Θεού και εξέρχεται ως όργανό Του για να ηχήσει την προειδοποίηση σε όλο το μήκος και το πλάτος της γης.» Testimonies, τόμος 5, 455.

Ο σύγχρονος Ισραήλ είχε οριστεί να διακηρύξει τη δυνατή κραυγή του τρίτου αγγέλου υπό τη δύναμη της όψιμης βροχής, ενώ παράλληλα θα φανέρωνε τον χαρακτήρα του Χριστού στην προσωπική του εμπειρία υπό τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Η δυνατή κραυγή του τρίτου αγγέλου εκπληρώνεται κατά την έκχυση της όψιμης βροχής, σε καιρό κατά τον οποίο προωθείται ένα ψευδές μήνυμα ειρήνης και ασφάλειας περί όψιμης βροχής από μια τάξη ανδρών που είναι μεθυσμένοι με τον οίνο της Βαβυλώνας. Αυτοί είναι οι μεθυσμένοι του Εφραΐμ του Ησαΐα και οι

πότες οίνου του Ιωήλ, από των οποίων το στόμα ο νέος οίνος έχει αποκοπεί. Εκείνοι που δέχονται το αληθινό μήνυμα της όψιμης βροχής παριστάνονται από τον Δανιήλ, τον Μισαήλ, τον Ανανία και τον Αζαρία, οι οποίοι απέρριψαν τη βαβυλωνιακή τροφή για την επουράνια βρώση. Αυτοί είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, οι οποίοι ψάλλουν την ωδή του Μωυσέως και του Αρνίου, αλλά και του αμπελώνα, διότι η παραβολή του αμπελώνα εκπληρώθηκε στην ιστορία του Μωυσέως κατά την αρχή της σχέσης διαθήκης του αρχαίου Ισραήλ, και εκπληρώθηκε εκ νέου στο τέλος της σχέσης διαθήκης του αρχαίου Ισραήλ στην ιστορία του Αρνίου.

Το άσμα του αμπελώνα καταλήγει στο ότι ένας λαός της προτέρας διαθήκης παραβλέπεται, ενώ ένας λαός της νέας διαθήκης νυμφεύεται με τον Κύριο. Ο Κύριος προσπέρασε εκείνους που απέθαναν κατά την τεσσαρακονταετή περιπλάνηση στην έρημο και συνήψε διαθήκη με τον Ιησού του Ναυή την ίδια ακριβώς στιγμή κατά την οποία χώριζε εκείνους που επρόκειτο να αποθάνουν. Ο Κύριος χώριζε το αρχαίο Ισραήλ την ίδια ακριβώς στιγμή κατά την οποία ενυμφεύετο τη χριστιανική εκκλησία. Το άλφα, ή η αρχή, αντιπροσωπεύεται από τον Μωυσή, και το ωμέγα αντιπροσωπεύεται από τον Αρνίον. Η ιστορία την οποία αμφότεροι αντιπροσωπεύουν είναι η ιστορία της παραβολής του αμπελώνα· έτσι, το άσμα του αμπελώνα του Ησαΐα είναι το άσμα του Μωυσή και του Αρνίου του Ιωάννη του Αποκαλυπτού.

Θα συνεχίσουμε αυτές τις σκέψεις στο επόμενο άρθρο.

«Αυτά δεν είναι τα λόγια της Αδελφής Ουάιτ, αλλά τα λόγια του Κυρίου, και η αγγελιοφόρος Του τα έδωσε σε μένα για να τα δώσω σε εσάς. Ο Θεός σας καλεί να μη συνεργάζεστε πλέον με Αυτόν με αντίθετους σκοπούς. Δόθηκαν πολλές οδηγίες σχετικά με ανθρώπους που ισχυρίζονται ότι είναι Χριστιανοί, ενώ φανερώνουν τα γνωρίσματα του Σατανά, αντιστρατευόμενοι με πνεύμα, λόγο και πράξη την πρόοδο της αλήθειας, και ασφαλώς ακολουθούν την οδό στην οποία τους οδηγεί ο Σατανάς. Μέσα στη σκληρότητα της καρδιάς τους έχουν σφετεριστεί εξουσία που σε καμία περίπτωση δεν τους ανήκει και την οποία δεν θα έπρεπε να ασκούν. Λέγει ο μέγας Διδάσκαλος: “Θα ανατρέψω, θα ανατρέψω, θα ανατρέψω”. Οι άνθρωποι λένουν στο Battle Creek: “Ο ναός του Κυρίου, ο ναός του Κυρίου είμαστε εμείς”, αλλά χρησιμοποιούν κοινή φωτιά. Οι καρδιές τους δεν έχουν μαλακώσει ούτε υποταχθεί από τη χάρη του Θεού». Manuscript Releases, τόμος 13, 222.

«Η μακροθυμία του Θεού έχει έναν σκοπό, αλλά εσείς τον ματαιώνετε. Επιτρέπει να επέλθει μια κατάσταση πραγμάτων, την οποία εσείς θα επιθυμούσατε εκ των υστέρων να είχε αποτραπεί, αλλά τότε θα είναι πολύ αργά. Ο Θεός πρόσταξε τον Ηλία να χρίσει τον σκληρό και δόλιο Αζαήλ βασιλιά επί της Συρίας, ώστε να γίνει μάστιγα για τον ειδωλολατρικό Ισραήλ. Ποιος γνωρίζει αν ο Θεός δεν θα σας παραδώσει στις πλάνες που αγαπάτε; Ποιος γνωρίζει μήπως οι κήρυκες που είναι πιστοί, σταθεροί και αληθινοί είναι οι τελευταίοι που θα προσφέρουν το ευαγγέλιο της ειρήνης στις αγάριστες εκκλησίες μας; Ίσως οι καταστροφείς ήδη εκπαιδεύονται υπό το χέρι του Σατανά και απλώς αναμένουν την αποχώρηση ολίγων ακόμη σημαιοφόρων για να λάβουν τη θέση τους και, με τη φωνή του ψευδοπροφήτη, να κραυγάζουν: “Ειρήνη, ειρήνη”, ενώ ο Κύριος δεν έχει λαλήσει ειρήνη. Σπανίως κλαίω, αλλά τώρα βρίσκω τα μάτια μου θαμπωμένα από δάκρυα· πέφτουν επάνω στο χαρτί μου καθώς γράφω. Ίσως σε λίγο κάθε προφητεία ανάμεσά μας θα έχει παύσει, και η φωνή που έχει συγκινήσει τον λαό να μη διαταράσσει πλέον τους σαρκικούς τους ληθάργους.»

«Όταν ο Θεός εκτελέσει το παράδοξο έργο Του επί της γης, όταν άγιες χείρες δεν θα βαστάζουν πλέον την κιβωτό, αλλοίμονο θα είναι επάνω στον λαό. Ω, να είχες γνωρίσει, και συ, κατά την ημέρα αυτήν σου, τα προς ειρήνην σου ανήκοντα! Ω, είθε ο λαός μας, όπως η Νινευή, να μετανοήσει με όλη του τη δύναμη και να πιστεύσει με όλη του την καρδιά, ώστε ο Θεός να αποστρέψει απ' αυτούς τον φλογερό θυμό Του.» Testimonies, τόμος 5, 77.

«Εάν ενδίδετε στην πείσιμονα σκληροκαρδία και, διά της υπερηφανείας και της αυτοδικαιώσεως, δεν ομολογείτε τα σφάλματά σας, θα αφεθείτε υποκείμενοι στους πειρασμούς του Σατανά. Εάν, όταν ο Κύριος σας αποκαλύπτει τα σφάλματά σας, δεν μετανοείτε ούτε προβαίνετε σε εξομολόγηση, η πρόνοιά Του θα σας επαναφέρει ξανά και ξανά στο ίδιο έδαφος. Θα αφεθείτε να διαπράττετε σφάλματα παρόμοιου χαρακτήρα, θα εξακολουθήσετε να στερείστε σοφίας και θα ονομάζετε την αμαρτία δικαιοσύνη και τη δικαιοσύνη αμαρτία. Το πλήθος των πλανών που θα επικρατήσουν κατά τις έσχατες αυτές ημέρες θα σας περικυκλώσει, και θα αλλάξετε ηγέτες, χωρίς να γνωρίζετε ότι το έχετε πράξει». Review and Herald, 16 Δεκεμβρίου 1890.